

Studený vítr vyfoukal poslední listí ze strání
a já mu tiše naslouchal jen občas dejchnul do dlaní
s pocitem, že bych zase chtěl potkat ty, co měl jsem rád
ruku si s nima podat směl a pak si dlouho dlouho o všem povídat

A tak se stává čas od času, padne si jiskra do mejch vlasů
to pak mě trochu horkost poleje a já mám pocit, že mě tím cejch
uje
zakloním hlavu a nechám bejt, tohleto znám mám na to glejt
kterej mi přiřkly večery, kde svítí ohně a znějí kytary

To se pak nechceš z místa hnout a všechno zdá se krásnější
dole pod skálou šumí proud a ten tvou duši konejší
od chvíle, kdy jsi prvně směl pod stanem přespat celou noc
na zádech s pakárnou se dřel a každou píseň, kterou slyšels zku
sil hrát